

[Inger Stilling Pedersen]

Vi kan også se på, hvordan de psykisk syges problemer opstår. Kunne vi sætte ind på et tidligere tidspunkt, så det ikke udvikler sig så meget, som det gør? Og hvordan giver vi den rette behandling og den rette forståelse? Vi taler så tit om personer, der måske ikke har det så godt, og vi føler, at de er skubbet lidt til side. Men jeg synes, at der er mange områder, hvor man kunne sætte ind til fordel for en gruppe som de psykisk syge, som vi alle herinde fra tid til anden får henvendelser fra, fordi de er stødt på nogle problemer.

Alternativ medicin er også nævnt. Det er vigtigt, at man giver befolkningen mulighed for at udnytte både det bestående sundhedssystem og – hvis man ønsker det – prøve noget alternativt. Jeg tror, at alle, der kommer i den meget vanskelige situation, at der ikke er noget håb, gerne vil prøve det, hvis de får at vide, at der er en eller anden mulighed for noget andet. Her er det vigtigt, at vi så undgår alt det, jeg vil kalde for forkert oplysning, altså at man – og det sker allerede nu – siger om noget, at det virker sådan eller sådan, men får mulighed for nogle andre behandlinger eller noget andet medicin. For man må også huske på, at meget naturmedicin har sin oprindelse meget langt tilbage i tiden, og det ikke er alt, der er udeligt.

Jeg håber på, at denne debat kan åbne for nogle nye perspektiver, kan bidrage til, at vi prøver på at se tingene fra forskellig side, se, hvor meget det spiller sammen, at en person er en helhed, så vi ikke bare behandler én del af os. Altså at man f.eks. ikke sender en ældre dame på sygehuset og opererer – det koster tusinder af kroner – og så dør hun fjorten dage efter af væskemangel, fordi der ikke var nogen, der tog sig af hende bagefter.

Vi er nødt til at tænke på, hvordan det hele skal hænge sammen, og det tror jeg vi kan blive enige om, uanset hvilket parti vi kommer fra. Det er denne helhed, helhedssynet på mennesket, vi skal have ind. Vi vil alle sammen gerne have et så sundt og så godt liv som muligt, men der er mange aspekter, der indgår i det.

Ib Jakobsen (FK):

Da der blev oprettet et sundhedsministerium, blev det både i befolkningen og i sundhedsvæsenet modtaget som en positiv tilkendegivelse af, at nu skulle regeringen til at prioritere løsningen af problemerne i sundhedsvæse-

net på en anden måde, end det hidtil havde været tilfældet. Det var vel heller ikke mere, end hvad man med rimelighed kunne forlange, al den stund firkloverregeringen nu gennem 5 år havde mishandlet vort sundhedsvæsen og dermed først og fremmest vort sygehusvæsen i en sådan grad, at ingen med respekt for sig selv længere taler om, at Danmark har et af verdens bedste sundhedsvæsener. Alene vore sygehuse er, hvad standarden angår, blevet overhalet af lande i Europa, som vi bare for 10 år siden ikke kunne drømme om nogen sinde at skulle sammenligne os med, hvad angår standarden inden for sygehussektoren.

Desværre må man erkende, at den optimisme og den positive tilkendegivelse, der var, blev gjort til skamme, idet det meget hurtigt blev slået fast, at formålet med oprettelsen af et Sundhedsministerium ikke var at ændre på disse forhold. Vi fik det klart dokumenteret i ministerens allerførste proklamationer i dagspressen. »Det skal være benhårdt«, sagde hun, og hun fastslog, at det offentlige, hvad sundheden angår, ikke skulle prioritere anderledes, end den borgerlige regering hele tiden havde gjort.

De væsentligste opgaver, sundhedsministeren havde fået, var at sikre, at der ikke gik flere penge til det offentlige sundhedsvæsen. Derimod skulle der slås et slag for det private initiativ. Folk skal til at forstå, at de belaster de offentlige budgetter, hvis de forlanger den behandling, der skal til for at helbrede deres lidelser. Derfor skal der iværksættes en pædagogisk indsats, så folk får forståelse for, at det er rimeligt, de selv betaler for deres behandling. Det var sådan set ministerens budskab ved hendes tiltrædelse. Derfor er der vel heller ingen større grund til at stille store forventninger til den politiske redegørelse, som ministeren afgav i begyndelsen af december. Vi havde jo fået en forsmag på, hvordan ministeren redegør for sundhedsvæsenets situation. Det fik vi i forbindelse med den forespørgselsdebat, Fælles Kurs rejste om ventelistsituationen. Ved den lejlighed stod ministeren fra denne talerstol og løj over for Folketinget og dermed for den danske befolkning. Og det må med denne redegørelse i hånden konstateres, at det er en linje, ministeren ikke har i sinde at ændre. Det kan vi naturligvis kun beklage.

Men det underer mig ikke, at ministerens hovedindfaldsvinkel alene er økonomien. Der bli-